

422
- Куманин...

- Не... Сърцето бяло... Кестен!

Момите прихваха високо. И искаха от господин Приязд нови гатанки.

Цариград
- Татко му нероден, син му стигнал в Константиновград...

Всички се спогледаха. Дигнаха рамене.

- Искра и дим!

- Ах, че сме глупави, та се не сещаме! - възкликна дъщеря-
та на настрофила. - Нажи друа сега. Ще познаем! Честен кръст...

- Сред море огън гори...

Отново момите задигаха рамене, опулиха очи.

- Кандило! - отекна един весел глас. Всички се извърнаха.

X/
Ирина Ирина се усмихваше. Блещунки светката в косите ѝ. В мрачевината зъбите ѝ се белееха като сняг. Като я зърна, Петър прехапа устни, сви вежди, полена се отдалечи.

Тогавя тя нагласи танци. Труверите засвириха в ритма на новите песни, които идеха от запад. Две строфи прозвучаваха бавно и спокойно, ала третата отекваше с внезапна бързина и завършваше терцината с дръзка живост.

Ирина пееше думите на баладата, а танцуващите отговаряха с доволство. Никойните неха да бъдат изгонени от Цурул, а той не по никакъв начин да влезе в Константиновград. Великото му дарваше да танцува сама, в отговор на припевите на хора.

Очите ѝ диреха между тях, които се бяха насъбрали да гледа и да подчертават мелодията с плясък на длани. Когато зърна наследника, по лицето ѝ трепна ярка багра. Него желаше тя. И когато дойде първата зъвка сама ред да почне ~~само~~ играта, щеше да му даде знак, че го е избрала за другар в танца.

В мига, когато танцуващите се прибраха в три редици и почнаха да припяват, за да се отдели Ирина ~~сама~~ в строен низ от стъпки, младата мома подири жадно високата осанка на княза.

Петър бе изчезнал.